

Spolu a přesto vzdálení miliony světelných let

Dnes je venku hezky. Jeden z mála únorových dní, kdy je zima zimou a sníh sněhem. Ještě mu zbývá dost síly na to, aby štípal do tváří, zalézal za nehty a mrazivou krajkou ozdobil zbytky suché trávy. Zatím se z něho dají stavět sněhuláci, krásně drží na dlani a nechá ze sebe uplácat mrazivou kouli.

Malí kluci před barákem pořádají pravou sněhovou bitvu. Jejich křik a veselí dolétl i k našim oknům. Mladší bráška přilepil nos na sklo, čeká, která ze zneprátelených stran bude úspěšnější. Kluci odpískali palbu a Vítka to táhne ven. Tahá za ruku mámu i tátu, sám se navléká do svetru, nasazuje čepici a připravuje rukavice k boji. Naši se po mně ohlédli. „Jen jděte!“, mávnu rukou. Je mi jasné, že by se s menším bráškou rádi podívali ven a že mě se zase na chvíli stane profesionální chůva.

Hlavní dveře se ještě ani nezavřely a já už z vedlejšího pokoje slyším zvuky. Můj menší brácha vždycky říká, že Vojtíšek dělá podivuhodné zvuky. A má pravdu. Ve svých čtyřech letech už pochopil, že je Vojtíšek jiný. Je divný, je nevyzpytatelný, je svůj.

Starší brácha se narodil předčasně. Naši říkali, že už z prvních pohledů doktorů věděli, že je všecko špatně. Aby toho nebylo málo, v další minutě po něm se narodil ještě další mrňavý kluk, jeho dvojče.

Sedám si na pohovku a vedle sebe posadím i Vojtu. „Ty dy dauu“ ozve se. „Du du teh“. Brácha je autista. Ve své blízkosti nesnese nikoho a já na chvíli narušil jeho vzdušný prostor. Posunu se tedy dál a otevřu televizní program. „Ge tua tua tua“, zvyšuje Vojta hlas a natahuje ruku. Podám mu jeho oblíbenou hračku. Plastová krabička od léků ho provází celým dnem. Díky ní se cítí v bezpečí. Okouše ji, očichá, a až když se přesvědčí, že je to opravdu ona, začne si hrát.

Vím, že teď budu mít chvíli klid. Brácha se usmívá, přesto kolem něho vidím podivno. Jako by byl uzavřený v obalech, nebo ve slupkách, jaké známe třeba u cibule. Někdy se mi zdá, že tyto slupky mají různé barvy. Ta, která je nejbližší jeho tělu je bílá, možná trochu došeda. Díky této bublině na první pohled poznáte, že Vojta nevidí. Jeho oči nerozeznají den od noci, ani světlo od tmy.

Další bublina je křiklavě oranžová. Její neonová barva bije do očí. To v ní je uložený všechen křik, vztek, zloba i agresivita. Když je špatný den, jedovatá bublina narůstá do obřích rozměrů, kouše, štípe, rozbíjí. Přemůžou ji jen léky, které se jí opatrně snaží vysvětlit, aby neblbnula a zklidnila se.

Poslední bublina je duhová, tu nevidím, ale tuším ji. Možná, že je to síla, kterou Vojtíškoví stihlo předat jeho druhé dvojče ještě před tím, než umřelo. Aspoň doma si to tak myslíme a věříme tomu. Bude ho chránit a pomáhat mu, až to jednou bude potřebovat.

Z přemýšlení mě vytrhne zakokrhání: „Kykyryký, kykyryký!“, volá Vojta na celou místnost a má radost, že se mu to dnes tak krásně daří. „Jé, jé, ty ses nám nějak rozmluvil“, popíchnu ho. Brácha nepozná můj ironický tón. Je rád, že si s ním budu povídat. „A jak dělá ta hrdlička?“ nakloní se ke mně. S touto větou většinou začínáme konverzaci. V překladu by to mohlo znamenat: „Právě mám dobrou náladu, a pokud mě nenaštve, nepokoušu vás“. Musím ji zopakovat a dodržet při tom tón

hlasu. „Udělej čerta velikýho, škaredýho!“ dožaduje se brácha a já jsem v tu chvíli rád, že mě nevidí nikdo známý. „Jak pozdravíš vajíčko?“ znova se na mě naklání, zkouší mě při tom štípnout. Ví, že ubližovat nesmí a řehtá se na celé kolo. I jeho smích je jiný. Kdybych ho neměl rád, řeknu, že hýká jako osel. Kolikrát musíme od pokoje zavírat dveře, aby si sousedi nemysleli, že jsme se doma zbláznili.

„Příští zastávka Náměstí Práce“, hlásí hrdě a to si zaslouží pochvalu. Autobusem jel naposledy před deseti lety. Jeli tehdy s mámou nakupovat. Jenže, zastávka je v kopci a při vystupování máma Vojtíka neudržela. Brácha svou obrovskou ortopedickou botou přišlápl pantoflíček jedné starší paní. Následovala ostuda a rada, abychom si kluka vozili v autě, když už na něj dostáváme od státu příspěvek. A tak Vojtíšek se už asi autobusem nikdy neprojede, ale zastávky si pamatuje dodnes.

„Hlavní město Praha!“, nepřestává se vytahovat dál a ťuká plastovou krabičkou do zubů. Ten pohled je divný a já vím, že si na něj nikdy nezvyknu.

Neudržím se a strčím do něho: „Brácho, kamaráde, vykašli se na všechny svoje slupky. Servi je ze sebe, ať se můžeme spolu normálně bavit, blbnout, hrát hry.“

Je mi ale nad slunce jasné, že to Vojta sám nemůže nikdy zvládnout. K tomu, abych se k němu dostal blíž, než na miliony světelných let potřebuje, nebýt v té nepřátelské bublině sám.